

Hazafelé

*Olyan későn indultam haza a napközi után,
bogy már nem is örültem, mégis élveztem
az erős vázú orosz biciklit, amikor kilakatoltam
a tárolóból. Fölpattantam rá, aztán egy autóba
képzelve magam gyors kanyart vettem a
Bajcsy Zsilinszky utcára a hosszú járdájú
tanácsháza előtt, ahol a menyasszonyok sétáltak
a menet élén, aztán a kutyaoltás-bangú
hátsó udvar és a külön elkerített varroda,
ahonnan a kontyos hajú nők libbentek
elő. Majd jött a posta, ahol anyuka egy fülkéből
ordibálva telefonált a kórházba: „bogy vagy kiskomám?”
Aztán a Milán hentes, aki a kazettás magnóját
egy búsvágó bárddal vágta ketté, mert mindig
bekapta a szalagot, aztán a sok új ház, néhány
régí is, a patkókovács, sírköves, és balra a
mi utcánk, a Deákferencucca, itt erősödött
bennem az otthon, a haza-közelség melege, ez a
csodálatos anya-illatú melegség közele. Még pár ház,
még néhány hamis kutya, emlékeim tablójának hosszú
fala; az utcabeli fiúk, lehajtott fejű fonott hajú lányok.
Végül a mi fakerítésünk a nyikorgó kiskapuval,
anyuka csillogó szemei, mikor fölismert engem már
messziről, aggódón átfogva sima állát,
meggörbített mutató ujját ajkai közé szorítva,
ahogyan el is aludt mindig.*

Vonaton

*Zöld subanással repített a délután,
az esős táj komor festményként
nyelte el jókedvem illatát, s én
észre sem vettem virág-bangú Lényed,
hogy kiolvadtak jégkockáimból
az áprilisi virágok,
mint mikor egy
kicsi gyermek hótiszta kérdése
mennyei természetességgel
vegyül el a véges elme
labirintusai közt.*

A kulákper közönsége, Apostag, 1952